

Молитва

Хорхе Луїс Борхес

Хорхе Луїс Борхес

Молитва

Мої вуста вимовляли й вимовлятимуть тисячі разів і обома мовами, мені рідними, отченаш, та я лише почасти розумію його. Цього ранку, першого липня 1969 цоку, я хочу створити молитву свою, а не успадковану. Знаю, що йдеться пре вчинок, який вимагає надлюдської щирості. Передусім, зрозуміло, я не смію чогось благати. Благати, аби ніч не огортала мої очі, було б божевільням; я знаю тисячі Зрячих людей, яких, проте, годі вважати щасливими, справедливими чи мудрими. Плин часу-плетиво наслідків та причин, тож благати про якусь ласку, нехай і незначну — все одно що благати розбити якусь ланку в цьому залізному ланцюгу, благати, щоб вона вже була розбита. Ніхто не заслуговує такого чуда.

Я не можу благати прощення за свої помилки; прощає хтось, а врятувати себе можу тільки я сам. Прощення очищає скривдженого, а не кривдника, якого воно майже не стосується. Свобода моєї волі, можливо, уявна, однак я здатний давати або вважати, що даю. Можу додати мужності, якої мені бракує; можу сповнити надією, якої сам не відчуваю; можу надихнути вивчити те, що сам знаю частково або непевно. Я хочу, аби мене більше згадували не як поета, а як друга; аби хтось повторив ритм Данбара ' або Фроста, або людини, яка побачила опівночі дерево, що сходило кров'ю, й Хрест, і згадав, що вперше почув про це з моїх вуст. Все інше мене не обходить; сподіваюсь, забуття не забариться. Нам невідомі задуми всесвіту, але ми знаємо, що мислити розумно і чинити справедливо значить сприяти цим задумам, недоступним нам.

Я хочу померти й звільнитися від усього; хочу померти разом з моїм товаришем, цим тілом.